

מעשה ברבי ישראל סלנט שעמד ודרש שמי שבטוח בהקבה במלא הכנות והאמת, מובטח לו שיקבל את כל מבוקשו. ישב שם אדם שהחליט שהוא עוזב את כל עסקיו, יקנה כרטיס פיס ויבטח בה' בביטחון מלא שיזכה בהרגלה. שאל את הרב לדעתו, וענה לו הרב שאם כה רבת מידת בטחונו יזכה בוודאי.

הלך האיש וקנה כרטיס הגרלה. שאלו הרב: האם את בטוח בזכייך במאת האחוזים? ענה לו תלמידו: כן. ומהו סכום הפרס? שאל הרב, מאה אלף דולר הייתה התשובה. האם תואיל למכור לי את כרטיס ההגרלה תמורת שמונים אלף דולר? שאלו הרב. ענה לו התלמיד בחיוב, ובלבו צהל על העיסקה המצוינת שהוצעה לו.

הביט בו הרב בתמיהה ואמר: נראה, שאין מידת ביטחונך חזקה במלואה, שכן אם אכן היית משוכנע לחלוטין בזכייך ובטוח בכך באמת, הכיצד המרת הרגע מאה אלף דולר בשמונים אלף?! אלא, ניתנת האמת להיאמר שלא היית סמוך ובטוח בזכייך ופקפקת בסיכוייך הוודאיים להצליח, ואם כך אינך ראוי לזכות מאחר שאין בך הביטחון המלא בה'. וכדי להוכיח לך את אמיתות הדברים בוא וראה, הבה ותבחן אותי, במה אתה רוצה שאבטח ואקבל?, הרהר התלמיד שניות מספר ואמר: בשעון זהב.

לא עברו חמש דקות והנה נכנס אדם המחפש את הרב ובידו שעון זהב שאותו חפץ לתת לו. לאור התדהמה שאחזה את התלמיד, הסביר אותו אדם: ברצוני לקיים את נדרי אשר נדרתי שאם יצילני ה' מן הצרה בה הייתי נתון, שעון הזהב שלי יהיה לרב. נאמר במדרש תנחומא על הפסוק: נבהל להון איש רע עין ולא ידע כי חוסר יביאנו, קין נבהל לכבוש את העולם וסופו- נע ונד היה.

עפרון נבהל כדי לקבל ארבע מאות שקל, סופו שהתורה חיסרה משמו עפרן כתיב (ולא עפרון) לרמז שירד מערכו. עיקר הביטחון בה' צריך אפוא, להתמקד בכך שאנו סמוכים ובטוחים על הקבה ומשליכים עליו את כל יבוינו ולהאמין בכך שכך דבר שאנו מקבלים נגזר עלינו משמיים וקצוב לנו מראש השנה... צריך להאמין שה' רק מטיב טוב. וכל הרעה באה בגלל העוונות ולכן לא יקפיד על אנשים ולא ישנא ולא ינקום וגם לא יחניף ומה שקצוב מן השמיים יקבל.

אין מלכות נוגעת בחברתה כמלוא הנימה. ואין אדם נוגע במוכן לחברו. רבים מכאובים לרשע והבטוח בה' חסד יסובבנו. רבים מכאובים לרשע- בגלל חטאיו והבטוח בה' חסד יסובבנו - מדובר על אדם שחטא גם כן אבל חוזר בו ובטוח בה', אז ה' מביא עליו חסדים.

וכיצד- ה' מביא עליו ייסורים או צרה קטנה מאוד ממה שמגיע לו כדי שהוא יתעורר ויבין מה צריך לעשות ואילו רשע באים עליו ייסורים כבדים וכואבים. ויש לפעמים שהייסורים באים לאחר זמן כדי שיגדיל רשעותו ויהיה לו רק מכאובים ולכן אם ראית רשע וטוב לו, דע לך שהוא בדרך למכאובים ולאבדון. ואנו רואים אצל דור המבול שה' חיכה 120 שנה עד שנאבדו במבול ואצל אנשי סדום אבדו ביום אחד לאחר כל טוב שהיה להם.

מעשה בחוטב עצים תמים ובטחונו בה'

חוטב עצים אחד היה הולך כל יום ליער לחטוב עצים, את העצים היה מוכר ומזה היה מתפרנס. באחד הימים כשהיה על ההר ראה רועה צאן שנמצא בעמק ושומר על צאנו, והנה לפתע שם לב החוטב שאחת העיזים מתרחקת מן העדר, פונה לשביל צדדי וממשיכה ללכת לכוון אחר, והרועה לא שם לב וממשיך לחלל.

למחרת כשהיה החוטב באותו מקום, ראה שוב, כמו אתמול אחת העיזים עוזבת פתאום את העדר ומתרחקת עד שנעלמת לגמרי, והרועה גם הפעם לא הרגיש בה. התפלא החוטב על כך, וביום השלישי כשראה שוב עז שעוזבת את העיזים ומתחילה ללכת בשביל הצדדי, מיד מהר חוטב העצים והחל ללכת אחרי העז, כי היה מאוד סקרן לדעת לאן היא הולכת ומדוע היא עוזבת את הרועה והצאן... הלך חוטב העצים אחרי העז כשעתיים, עד שהגיעו לפתח של מערה, נכנסה העז אל המערה

והחוטב אחריה, והנה הוא רואה בתוך המערה רובץ דוב שמן וגדול ולידו גל של עצמות- תפס הדוב את העז שנכנסה אל המערה והחל לטרוף אותה.

חוטב העצים נבהל מן הדוב והתפלל, מדוע הדוב לא קם עליו להרגו, ואז הוא שם לב שהדוב פיסח בשני רגליו ואינו יכול לקום מרבעו. התפעל חוטב העצים מאוד ואמר: דוב זה רובץ במערה ואינו יכול לצאת ולמצוא לו מזון, והנה הקבה שהוא זן ומפרנס לכל, שולח לדוב בכל יום עז למערה!.

ואני שמצווה ללמוד תורה ולקיים מצוות בוודאי אזכה בכל ההבטחות הטובות האמורות בפרשת בחוקותי לעוסקים בתורה ובמצוות, ולא כל שכן שה' יפרנסני. ואז חזר חוטב העצים למקומו, לקח את חמורו וחזר הביתה מבלי שיחטוב עצים וכיסיו ריקים מכיוון שלא מכר באותו היום כלום. כשראתה אשתו שחזר מוקדם, התפללה ושאלה אותו לפרש הדבר. ענה לה בעלה: אני כבר לא הולך לעבוד, מי ששלח לדוב את מזונותיו, ישלח גם לנו את מזונותיו. הדברים היו תמוהים לאישה, והנה דופקים על דלת ביתם ושני אנשים באו ובקשו לשכור את החמור שלהם.

הם שלמו לחוטב העצים על שכירות החמור יותר ממה שהיה מרוויח כל היום מן העצים והשוכרים לקחו את החמור והלכו. ואז פנה חוטב העצים לאשתו ואמר לה: מעולם לא בא אדם לשכור מאיתנו את החמור והנה קחי את הכסף וקני את כל המצרכים הדרושים לך. אלו ששכרו את החמור היו שודדים שרצחו אדם אחד, ורצו לטמון אותו באדמה.

פרסומת

כאשר כרו את הבור, גילו אוצר גדול של זהב ולכן הלכו ושכרו חמור, כדי שיוכלו להעביר את הרכוש לביתם. הם הטעינו על החמור את הזהב הרב שהיה שם, ועל הזהב פזרו חול כדי שאף אחד לא ירגיש בכך. אחכ החל הרעב להציק להם והאחד הלך לקנות להם אוכל, ובדרך חשב שהרי כל האוצר מגיע לו ולא לחברו, כי הוא רצח את האדם הזה ולולא כן לא היו מוצאים את האוצר.

לכן החליט ברב רשעותו לקנות רעל ולשימו בארוחה שקנה לחברו, כדי שיאכל וימות וכל האוצר יישאר לעצמו. בינתיים, החבר שנשאר ליד הבור עם החמור, החל אף הוא לחשוב מחשבות רעות והחליט שהאוצר מגיע לו ולא לחברו, מכיוון שהוא כרה את הבור ומצא את האוצר. לכן החליט לשים מחצלת על פי הבור וכשיעבור חברו על המחצלת שעל פי הבור יפול והאוצר יישאר רק לו.

וכך עשו שניהם, וכשהגיע החבר עם האוכל ישב על המחצלת ומיד נפל לתוך הבור ומת. ואחכ ישב רעהו לאכול את האוכל שהביא לו החבר מן השוק ומיד נתקף בכאבי בטן בגלל הרעל ומת גם הוא. ובינתיים, החמור שהיה קשור לעץ נשאר לבד חיכה וחיכה לאנשים והם לא הגיעו, והחל להחשיך בחוץ והחמור לא רצה להישאר שם וניתק את החבל שהיה קשור בו אל העץ, והלך ישר לביתו של חוטב העצים- בעליו.

חוטב העצים ואשתו ישבו בבית, והנה הם שומעים את נעירותיו של החמור, מיד יצאו אליו וראו ערימת אדמה מונחת עליו, ותוך כדי כך נפל חלק מן העפר והתגלו מספר מטבעות של ז-ה-ב! שמח החוטב שמחה רבה וקרא לאשתו, ושניהם הורידו את השקים מעל גב החמור והכניסום בשקט לביתם והתעשרו עושר רב. רואה את אמר חוטב העצים בהתרגשות לרעייתו מי שזן את הדוב ושלח לו את מזונותיו, הוא ישלח גם לנו את מזונותיו.